

CALLYSTO

BOGDAN FICEAC

Ora 01: 22 TSA

Pe cerul negru, presărat cu constelații îndepărtate și reci, sfera lui Jupiter se menținea ca printr-un miracol deasupra planetoidului fără să-l strivească. Vîrtejuri și furtuni de o amploare inimaginabilă îi frămîntau atmosfera, brîuri de nori curgeau în fluvii fără sfîrșit, explozii scînteiau mereu, pentru cîteva clipe absorbite imediat de tumultul valurilor plum-burii. Numai zona roșie, ca o rană sîngerîndă, părea ceva mai calmă. De aici, din sferoidul turnului de observații cu cupola în întregime transparentă, situat la sute de metri deasupra solului, spectacolul planetei își amplifică misterul. Iv Karoma îl contempla în tăcere. Nu dădea nici o atenție apelurilor tot mai insistente ale avertizorului optic. Măreția spectacolului îi transmitea energie, încredere și liniște... O insectă metalică fulgeră deodată spațiul și începu să coboare pieziș. Cargoul spațial. Îl urmări cum virează într-un arc de cerc larg și se apropie de pista cu benzi luminoase aflată undeva jos, sub el, la marginea conglomeratului de cupole, module suprapuse și culoare de comunicație. Părăsi imaginea cargoului și cercetă iarăși, din rutină, suprafața planetoidului. Șiruri nesfîrșite de cilindri porneau radial de la stație pierzîndu-se dincolo de orizont într-o rețea perfectă, fără nici o discontinuitate. Clipeau neîncetat, semn că totul funcționează perfect... Avertizorul optic insista, se auzi și țiuitul intermitent, dar Iv Karoma nu le dădea importanță. „Totul funcționează perfect”, își spuse din nou, pentru a cîta oară?, dar gîndul era sec, nu mai suna ca o mulțumire. Neliniște, teamă? Nu. Încă nu..

Se răsuci dintr-o dată enervat și cuplă monitorul. Literele verzi se înșiruiră cu rapiditate, alcătuiind un mesaj lapidar.

„EMITOR: ASTROBALIZA GK 9

EVENIMENT: INTRUZIUNE NEPERMISĂ

COORDONATE:...”

Nu citi mai departe, comută imediat pe canalul Compartimentului de Intervenții și îl prinse chiar pe Lars Thorson. Fața comandorului era încruntată și coama de păr argintiu îi scînteia o expresie de duritate metalică.

— Ce s-a întâmplat? — îl întreabă Karoma străduindu-se să se concentreze. O toropeală neobișnuită îl invadase și pentru o clipă se gândi că trebuie să-și facă de urgență un nou consult medical.

— O astronavă de luptă în apropierea lui Ganymede. Probabil un nou atac al **verzilor**...

— Probleme deosebite?

— Deocamdată, nu. Plec imediat cu naveta de interceptție.

Atunci, pentru prima dată, Iv Karoma își pierde șirul ideilor. Toropeala se amplificase brusc, ochii îi deveniră sticloși și o ușoară rigidizare îi cuprinsese trăsăturile feței. Thorson îl privea derutat, neînțelegând ce se petrece.

— Așteaptă-mă. Vin cu tine.

Vocea lui Karoma sunase cenușie, inumană, dar nu atât timbrul ei îl uimi pe Lars, cât decizia aceea neașteptată. Regulamentul de ordine internă al stației interzicea categoric Coordonatorului Principal participarea la acțiuni ce i-ar putea periclita viața...

Ora: 01: 57 TSA

Prin hubloul central, undeva spre stînga, se vedea crescînd sfera lui Ganymede.

Thorson supraveghea ecranul de bord pe care coordonatele navei necunoscute se modificau neîncetat, conform datelor primite de la rețeaua de astrobalize. Din cînd în cînd, îl privea neliniștit pe Karoma. În spatele vizorului, fața acestuia începea să-și recapete aspectul normal. La un moment dat, coordonatorul tresări și se întoarse încet către el, ca trezit dintr-un somn adînc.

Thorson înțelese că poate să-i vorbească.

— Ce-a fost cu tine, Iv?

— Nu știu... Am avut un blocaj psihic... Nu-mi dau seama de unde...

Vorbele i se frînseră la vederea casetei roșii ce începu să clipească pe bord.

— Ne-au reperat și ei — rîse crud Lars și își mută imediat atenția spre ecran. Cu gesturi precise, modifică traiectoria navei și reduce viteza. Mușchii îi vibrau sub materialul lucios al combinezonului. Pentru el, acum, lupta era singurul lucru care conta.

Iv Karoma își verifică încă amortit echipamentul, încercînd să alunge orice urmă de gînd perturbator. Mîna dreaptă i se încleșta mai mult din reflex pe maneta lansatorului de torpile.

Pe monitor, alături de poziția navei inamice, un nou set de cifre începu

să descrească vertiginos indicînd distanța minimă de la care armamentul de bord nu mai putea rata ținta. Lars se aplecî și atinse declanșatorul sistemului defensiv fără să-l acționeze. Un simț special, un simț al primejdiei îi dicta și acum momentul limită. Abia după cîteva secunde apăsă tasta și de sub botul navei țîșni un roi de alice minuscule ce se dispersară în spațiu într-un imens ecran de protecție împotriva sistemului de detecție al celorlalți. Aproape simultan trase manșa la refuz și naveta viră strîns făcîndu-le trupurile de plumb. Pe ecranul retrovizor, trei globuri orbitoare, marceau exploziile proiectilelor ce le fuseseră destinate. Un zîmbet abia perceptibil apărui pe fața comandorului în timp ce corecta direcția navei.

Treptat, prin hublou, un punct de lumină se ivi exact în fața lor. Cîteva broboane de sudoare apărură pe fruntea lui Karoma. Urmărea încordat caroiajul de țintă, manevrînd cu gesturi acum sigure maneta declanșatorului. Cînd astronava intrușilor ajunse la intersecția axelor rectangulare, apăsă puternic micul buton.

Torpila țîșni fulgerînd spațiul. Punctul luminos execută un viraj încercînd să evite impactul, însă proiectilul își modifică și el traiectoria. Cu cîteva secunde înainte de interceptie, două scînteii se desprinseră de astronava-țintă, îndepărtîndu-se cu rapiditate. Urmă impactul și explozia de o violență neobișnuită. Lumina ei alb-aurie îi orbi cu toată întunecarea automată a hubloului și pentru o clipă naveta refuză să mai răspundă la comenzi.

Zîmbetul le îngheță pe buze cînd văzură indicația contorului de radiații.

— Au avut încărcătură nucleară! scrișni Lars.

Fața lui Karoma era palidă.

— Voiau să-l distrugă complet pe Callysto... Se opri încruntat și cercetă canalul de detecție. Cred că și-au ejectat cabinele înainte de explozie.

Lars Thorson aprobă scurt din cap și figura lui căpătă o asprime pe care Coordonatorul Principal încă nu i-o cunoscuse.

— Mergem să-i culegem. Sînt curios ce vor declara la interogatoriu.

Prin hublou se distingeau deja două ovoide minuscule, ca niște crisalide rătăcind prin vidul înghețat.

Ora: 02: 46 TSA

Jupiter plutea ocupînd mai mult de jumătate din cer. Bărbatul în costum mat, de culoarea solului, înainta cu pași mari. Bocancii se aprofundau în praful fin lăsînd amprente perfect conturate. Nu-și făcea griji din cauza lor. Suprafața planetoidului era brăzdată de o mulțime de alte urme, șenile, roți,

pași, printre care ale lui treceau neobservate.

Se apropia în salturi ușoare de cilindrul argintiu, de două ori mai înalt decât el, în vârful căruia clipea lumina verde. Hublouri ovale străpungeau pereții la jumătatea înălțimii. În dreptul unuia apărură fugară o umbră. Bărbatul zîmbi mulțumit. Ocoli cilindrul, cercetîndu-i cu atenție suprafața. În partea opusă celei din care venise, descoperi o adîncitură ovală. Așteptă. Silențios, porțiunea conturată începu să se retragă și să gliseze lateral. Privi încă o dată în jurul lui și pătrunse în interiorul cilindrului. Ușa se închise ermetic în urma lui. Se afla într-o ecluză care depășea doar cu puțin dimensiunile unui om în costum spațial. Zumzetul pompelor încetă după cîteva secunde și omul începu să-și scoată casca și restul costumului spațial. Imediat ce termină, ușa interioară se deschise și în cadrul ei apărură un tînăr brunet în combinezonul portocaliu al echipelor de asistență tehnică.

— Cum a mers? întrebă tînărul retrăgîndu-se pentru a-i face loc să iasă.

— Bine, conform planului. Aici totul e în ordine?

— Da. Să mergem.

Coborîră scărița metalică în spirală și ajunseră pe un coridor cufundat într-o lumină albăstruie. Tînărul îl conduse pînă în dreptul unei nișe în interiorul căreia, pe perete, se afla aplicat un disc de metal. Trase cu destul efort de marginea lui superioară și discul se roti în jurul unui ax aflat la periferie, descoperind gura unui canal prin care, cu oarecare greutate, putea pătrunde un om.

— Am decuplat închiderea automată a supapei – explică tînărul – și sistemul de alarmă. Canalul asigură aerisirea casetotecii. Prin el ajungi în ecluza de verificare a identității, de acolo te descurci.

— În ordine.

Bărbatul își verifică pentru ultima oară echipamentul, pipăi conținutul numeroaselor buzunare ale combinezonului său și pătrunse în canal. Tînărul rămase lîngă disc pînă cînd celălalt dispărură complet, apoi se așeză reze-mat pe peretele coridorului așteptîndu-i întoarcerea...

Un zgomot surd îi atrase la un moment dat atenția. Nu realiză imediat de unde vine și se uită în lungul culoarului. Obscuritatea era calmă, fără nici o umbră. Intrigat, privi spre nișă. Discul se mișca lent, obturînd intrarea! Se repezi spre el încercînd să-l oprească, își încleștă degetele cu toată forța, spaima îi dubla eforturile, dar totul era în zadar. Discul își continua mișcarea fără nici o piedică! O sudoare de gheață îl inundă, trăgea cu furie, cu disperare, neînțelegînd ce se petrece. Era imposibil ca intrarea să se poată

încinde singură! Decuplase cu mâna lui sistemul de obturare automată, panoul de comandă se afla chiar acolo, pe culoar, nimeni nu venise să-l controleze, nimeni nu sesizase acțiunile lui.

Semiluna întunecată se subția mereu, își desprinsese în ultima clipă degetele gata să-i fie retezate și curentul de aer rece pe care îl simțea acum absorbit prin deschizătură, în paralel cu zumzetul acela tot mai puternic, îl făcură să înțeleagă cu groază că, simultan cu obturarea, canalul era vidat.

Curînd, discul se închise complet, și zgomotul pompelor se amplifică. Atunci izbucni din interior urletul acela inuman. Tînărul începu să tremure spasmodic, se retrase cîțiva pași, picioarele îi erau moi, se sprijini de peretele culoarului, încercînd să-ți mențină echilibrul. Ochii îi rămăseseră lipiți de disc. Acesta începuse iarăși să gliseze, în liniște, deschizînd canalul.

Un fir de sînge din ce în ce mai gros porni să se prelingă dinăuntru, să curgă pe perete, să formeze pe podeaua coridorului o baltă ce se lățea mereu.

Tînărul o privea fascinat, incapabil să se miște. Nici nu auzi declanșarea alarmei...

Ora 02: 53 TSA

— Lăsați-ne singuri!

Gardienii șovăiră, Lars Thorson le atrăsese în mod special atenția că prizonierul este deosebit de periculos, dar atitudinea fermă a Coordonatorului Principal îi determină să execute ordinul.

Karoma părăsi geamul și reveni la birou. Cu un gest scurt, îl invită pe celălalt să ia loc.

Captivul se așeză cu un zîmbet malițios.

— Mă onorează încrederea ta, Iv.

— Nu-i nevoie să fii ironic. Te cunosc, Selim Hadad, nu uita că am fost colegi.

— Am fost, Iv, am fost... Acum sînt prizonierul tău.

Karoma dădu impresia că nu aude ultimele cuvinte.

— De ce ai părăsit academia? Ai fi devenit unul dintre cei mai buni ciberneticieni.

— Oricum terminai primul. Întotdeauna ai avut mai multă ambiție.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Am plecat pentru că n-am mai crezut... Vrei să reluăm controversa? N-are sens, de mult sîntem pe poziții opuse. Astăzi ai cîștigat, mîine...

— Ați pregătit și alte atacuri?

Hadad rîse.

— Chiar crezi că-ți voi răspunde?

Figura lui Karoma se înăspri. Bătu cu pumnul în birou.

— Ați depășit măsura! Încercă cu greu să se calmeze. Nu mi-aș fi imaginat că veți folosi armament nuclear. Cîndva erai împotriva violenței.

— Intenționez să vă dăm ultimatum de a părăsi baza. Voiam să distrugem numai monstrul creat de tine.

Coordonatorul se ridică încruntat și se îndreaptă către geamul curbat ce alcătua întreg peretele din spate al cabinetului. Prin el, sfera lui Jupiter părea un ochi imens, vitrificat, cu pupila de sînge.

— De ce îl consideri un monstru?

— Dar ce poate fi un astfel de creier gigantic?! – se înfierbîntă captivul. Ai transformat Callysto dintr-un planetoid inert într-o ființă vie. Ai perforat canale și săli care gem de biocipuri, l-ai învățat să se autoreproducă, altfel e adevărat, n-ai fi dispus niciodată de capacitatea necesară proiectului tău demential! Privește! Admiră-ți opera! Întreg solul e împînzit cu cilindri care pulsează verde, care arată că totul merge perfect! Dar poți să știi precis ce se petrece acolo, în adîncuri? Poți fi sigur și liniștit că niciodată monstrul ăsta nu va deveni conștient de posibilitățile lui? Din nou ambiția ta nemăsurată, din nou...

Se întrerupse brusc. Un acces de slăbiciune îi lichefiase trupul ținîndu-l de fotoliu. Respira greu și fața îi devenise extrem de palidă.

Coordonatorul se întoarce și îi observă înfățișarea fără nici o emoție. Constată sec:

— Radiațiile... Te-au dus la controlul medical?

Hadad aprobă din cap. Își scoase batista și își tampona fața acoperită cu o peliculă fină de transpirație.

Karoma reveni la imaginea planetoidului punctat de luminițe verzi. Vorbi absent ca și cum nu l-ar fi interesat părerile celorlalți.

— Callysto e doar o mașină. Are o capacitate extraordinară, dar programul, pe baza căruia lucrează e din cele mai simple. Îl cunoști, efectuează combinații între cuvintele existente și prelucrează rezultatele pentru a înlătura orice fel de absurditate. Lucrări care în mod normal ar fi fost scrise peste sute sau mii de ani, el le produce prin simple jocuri de cuvinte. Am să te duc la punctul nostru de informare. Mulți au afirmat ca și tine că proiectul e nebunesc, utopic, că posibilitățile de combinare sînt infinite. Și totuși vei vedea că au fost rescrise multe pagini din „Divina Comedie”, o

bună parte din „Odiseea”, a fost reinventat laserul, au fost redescoperite legea lui Arhimede și teorema lui Pitagora. Sînt și poezii de o frumusețe stranie care cine știe cînd ar fi fost compuse, dar și o mulțime de invenții necunoscute pe care tot Callysto le verifică. Le păstrăm în casetotecă pînă cînd vom considera că a venit momentul să le facem cunoscute sau să le distrugem...

Hadad se simțea mai bine. Era încă obosit, dar ochii își recăpătaseră strălucirea vie.

— Și cum veți afla?

— Tot prin Callysto. De fapt rațiunea lui este să construiască prin extrapolări variantele de evoluție ale civilizației umane, variante ce depind de cele mai multe ori, după cum bine știi, de cîte o nouă invenție sau descoperire. Dintre ele vom alege calea optimă...

— ...care va oferi omenirii fericirea deplină! Emoționant! Totul este atît de frumos și de simplu! — ironia captivului devenise incisivă.

Coordonatorul reveni la birou. Sarcasmul celuiilalt nu-l afecta.

— N-am spus că e simplu. Trebuie să luptăm împotriva organizației tale ecologiste, care nu acceptă saltul oferit de Callysto în evoluția umanității, trebuie să ne apărăm împotriva spionilor trimiși de diferitele trusturi pentru care casetoteca noastră este o mină de aur, trebuie să luptăm cu dificultățile care apar inevitabil în funcționarea unui astfel de colos.

Hadad rîse trist.

— Chiar nu-ți dai seama că toate astea sînt dificultăți superficiale?! Adevăratul pericol este însuși Callysto! I-ai acordat o autonomie extraordinară, permițîndu-i să verifice singur variantele. De unde știi că nu va descoperi una prin care să domine sistemul solar?

Iv Karoma îl privea de parcă s-ar fi uitat prin sticlă. Abia după o lungă pauză se hotărî să vorbească.

— M-am gîndit la o asemenea posibilitate... M-am gîndit și mi-am asigurat posibilitatea de a-l distruge.

Mărturisirea îl derută un moment pe captiv.

— Și dacă... tu nu vei mai fi?

Ochii lui Karoma îl fixară cu duritate.

— Ce vrei să spui?

— Nimic altceva decît că acum tu ai devenit punctul vulnerabil.

Un rictus înghețat apăru pe fața coordonatorului.

— Sper să nu fiu chiar atît de vulnerabil.

Captivul înclină din cap neîncrezător.

— Să admitem. Să admitem prin absurd și că totul va merge perfect. Te-ai gândit însă dacă omenirea este pregătită pentru saltul pe care i-l propui tu, sau mai mult, dacă are nevoie de el?... Se opri nesigur.

— Continuă, Selim, continuă, te ascult.

— Știi foarte bine că omul are un potențial extraordinar, că e capabil de lucruri care la prima vedere par simple ficțiuni. Și totuși încă nu și l-a activat. De ce? Poate din cauza tehnicizării excesive, a protezelor oferite de ea, care i-au diminuat dorința de a se cunoaște pe sine. Integralii, cred că ai auzit de ei, deși trăiesc într-o completă izolare, au reușit prin metode speciale să-și dezvolte astfel de însușiri. Dar ei refuză să le facă cunoscute, din același motiv pentru care eu mă opun calculatorului tău. Callysto va oferi un salt artificial cu consecințe greu previzibile. Pentru a fi posibilă o evoluție reală a omului, trebuie lăsat întâi să se descopere pe sine însuși... Ai omis latura umană din proiectul tău...

— Și de ce nu crezi că și aici Callysto poate oferi o soluție?

Țiuitul intermitent al sirenei de alarmă izbucni întrerupându-i. Imediat ușa glisă și cei doi militari din corpul de gardă intrară așteptând ordine. Enervat, Iv Karoma se aplecă spre videofon și comută pe Canalul Compartimentului de Intervenții.

— Ce s-a mai întâmplat, Lars?

— Cineva a încercat să pătrundă în casetotecă. Dacă vrei să mergi cu noi, te aștept la punctul de control de la nivelul trei.

— Vin în câteva secunde.

Făcu semn santinelelor să-l ia pe Hadad și se îndreptă spre ușă.

— Îmi pare rău, continuăm altă dată. Când trecu pe lângă el, îi sesiză paliditatea excesivă a chipului și ordonă din mers militarilor: Să i se facă de urgență un consult medical!

Ieșise deja pe culoar și era mult prea grăbit ca să se întoarcă, atunci când auzi în spate ultima întrebare a captivului.

— Iv, te-ai gândit vreodată că poate mai există ceva **în afara noastră**, ceva care nu agreează calculatorul tău?

Ora 03: 24 TSA

Cercetau în tăcere balta de sînge, urma lăsată pe perete, trupul ghemuit al tînărului care plîngea în spasme. La câțiva metri de nișă, staționa o electro-sanitară. Doi agenți medicali extrăseseră din canalul de aerisire trupul afectat de vidare și îl înveleau în folia de plastic sterilizat.

Paul Adler, adjunctul lui Lars, un bărbat între două vârste cu figura

colțuroasă, se apropie de electromobilul lor și îi salută cu un gest convențional.

— Care sînt primele rezultate? – întrebă Karoma.

— Tînărul spune că erau angajați de „Internnational Automatic”. Trebuiau să extragă din casetotecă tot ce ar fi interesat trustul. De fapt, celălalt era specialistul. El trebuia doar să-l preia din exterior și să-i deschidă canalul de aerisire.

— Cine a acționat vidarea?

— Încă nu știm. Tînărul pretinde că nu a văzut pe nimeni la panoul de comandă.

Karoma încruntă sprîncenele.

— Și celălalt, cum a ajuns pe Callysto?

— Clandestin, cu astrocargoul. A ieșit prin ecluza de evacuare a deșeurilor cînd nava se afla încă pe pistă, înainte de a fi dirijată spre hangar.

Coordonatorul își mută privirile spre agenții medicali. Terminaseră de învelit trupul și îl ridicau pe patul mobil din interiorul mașinii. Lucrau cu precizie, fără nici o mișcare de prisos. Imediat ce terminară, unul rămase în spate, iar celălalt trecu grăbit alături de șofer. Electrosanitara demară și se îndepărtă cu viteză.

Karoma reveni la Paul Adler. Arătă spre nișă.

— Mă interesează toate posibilitățile de acționare a obturatorului. Reluați și interogatoriul tînărului, aștept un raport minuțios. Atît, deocamdată.

Adler salută cu o grimasă de nemulțumire pe care nu se obosi s-o ascundă și plecă spre grupul celor ce se ocupau de panoul de comandă.

— Ne întoarcem? – întrebă Lars. Coordonatorul aprobă din cap.

Electromobilul rula silențios pe culoar. Grupurile de iluminat se succedau ritmic imprimînd chipurilor reflexe albastrii. Cutele de pe fruntea coordonatorului se adînciseră. Într-un tîrziu se hotărî să vorbească mai mult pentru a-și verifica gîndurile.

— Ce părere ai, Lars?

— Nu știu, aparent e o tentativă obișnuită de spionaj...

— Numai aparent?

— Cruzimea cu care s-a soldat e fără precedent pe Callysto.

— Poate a fost un accident.

Thorson se întoarse spre el. Ochii îi străluceau pătrunzători.

— Nu te ascunde, Iv. Ai și tu aceeași bănuială.

— Crezi că e vorba de o crimă?

— Da Pe stație au început să se petreacă de la un timp lucruri ciudate și asta nu-mi place deloc.

— La ce te referi?

— În primul rînd la hotărîrea ta de a merge cu naveta de interceptie. Știai că îți este total interzis.

— Am avut un blocaj psihic, ți-am spus. Mi-am revenit abia în navă.

Vocea lui Lars deveni dură.

— Nu crezi că cineva a făcut o primă încercare de a te suprima? Luptele spațiale nu sfîrșesc întotdeauna cu bine.

— Putea fi un simplu efect al stresului – încercă o motivare nesigură Karoma.

— Stres?! În urmă cu două zile, la testele psiho-somatice ai fost declarat perfect sănătos. Și sînt extrem de minuțioase.

Coordonatorul se cufundă în tăcere. Știa că Lars are dreptate, dar încerca să-i infirme supozițiile tocmai pentru a-și oferi sieși o explicație logică. Însă raționamentele erau mult prea șubrede. Simțea deja pericolul, amenințarea aceea mută devenise aproape materială și fără voia lui trebuia să recunoască faptul că situația era mult mai gravă chiar decît o considera Lars. Un sentiment neliniștitor, de vulnerabilitate îl cuprinsese.

— Cine crezi că ar fi avut interesul să mă ucidă.

— Cineva cu o forță psihică neobișnuită. La început îl bănuiam pe Hadad.

— Hadad?!

— Am cerut informații despre el. După ce s-a retras de la academie a trăit zece ani printre integrali. S-a supus unor antrenamente speciale de modelare a psihicului. Nu se știe precis la ce nivel a ajuns.

Koroma murmură alb:

— Înseamnă că în timp ce-l anchetam ar fi putut să...

— Preceptele lor morale le interzic să-și folosească forța în scopuri distructive. Și, oricum, luasem măsuri deosebite de securitate. Nu cred că ar fi ajuns prea departe chiar dacă te-ar fi anihilat.

Cu toată asprimea lor, Iv Karoma sesiză nesiguranța ultimelor afirmații. Preferă să nu insiste.

— De ce ai renunțat la prima bănuială?

— Hadad n-ar fi avut nici un motiv să-l ucidă pe cel din canalul de aerisire, iar între crima de aici și incidentul tău este o legătură strînsă... N-am dovezi concrete, dar intuiția nu m-a înșelat niciodată.

— Lars, știu că nu te bazezi numai pe intuiție. Care ar fi celălalt

suspect?

Thorson nu răspunse imediat. Profită de faptul că ajunseseră la grupul de ascensoare, opri electromobilul și încercă să coboare. Karoma îl reținu prinzându-l de braț. Înțelese că trebuie să-i explice.

— E o ipoteză mult prea fantezistă.

— Nu contează. Te ascult.

Ce rost aveau reținerile? La urma urmei, coordonatorul era mult mai în măsură decît el să analizeze situația și să hotărască ce trebuie făcut într-un asemenea caz. Se răsuci spre el și îl privi în ochi.

— Iv, cred că-i vorba chiar de... Callysto.

Ora 05: 10 TSA

Deconectase lumina. În obscuritatea din cabinet, lucrurile mîngîiate de razele imensului Jupiter căpătau tente plumburii. Karoma le privea absent, întins în fotoliu. Se simțea obosit, dar nu-și putea permite un timp de odihnă. Succesiunea extrem de rapidă a ultimelor evenimente îi confirmase temeri deosebit de grave pe care nu voise să le accepte pînă acum. Lupta spațială, șocul psihic și moartea individului din casetotecă, discuția cu Hadad și ipoteza lui Lars, toate apăreau înlănțuite, conturînd o realitate a cărui răspundere o purta el, în întregime. Inconștient, refuza încă o analiză lucidă, profundă a situației, căci ea ar putea determina, în ultimă instanță, chiar renunțarea la Callysto. Și totuși nu putea ignora faptele. Reluase de cîteva ori în minte conversația cu Selim Hadad și acum, cînd o judeca la rece, poziția captivului nu i se mai părea atît de dușmănoasă și de absurdă. De fapt, și atunci avusese unele îndoieli. Pînă și Lars, într-un mod indirect, își manifestase neliniștea și chiar o ușoară aversiune față de calculator. O tristețe adîncă îl învăluia. Încrederea, speranțele pe care și le pusese în Callysto începeau să se năruie. Se gîndi că poate îndrăznise prea mult, supralicitase puterea actuală a omului, dar nu regreta.

Se ridică din fotoliu.

Brusc, simți din nou puterea aceea străină invadîndu-i creierul. Acum însă, era mult mai intensă. Ochii i se împăienjeniră, tîmplele se zbăteau violent, nu mai avea siguranța mișcărilor. Simțurile își pierdeau rapid acuitatea. Un ultim gînd îl fulgeră: să declanșeze alarma. Se repezi spre birou, dar nu mai reuși să ajungă la panoul de comandă.

Se prăbuși pe podea fără cunoștință...

Ora 05: 39 TSA

Santinela de la punctul de intervenție se chinuia să desfacă un recipient cu suc de fructe ușor alcoolizat. Deodată, încremeni scăpînd recipientul pe podea. De partea cealaltă a geamului, pe culoarul de acces, apăruse Iv Karoma. Dar Coordonatorul Principal nu dădu atenție grabei lui abateri de la consemnul postului de pază. Se opri în fața cabinei și vorbi cu o voce metalică, egală:

— În vecinătatea lui Io a fost semnalat un obiect neidentificat. Voi lua una dintre navele de interceptie.

Bărbatul de gardă îngăimă un acord inutil și îl privi cum intră în ecluza de echipare.

Ridică recipientul și îl azvîrli în micul dulăpior nichelat destinat efectelor speciale. Se așază încercînd să se calmeze.

Peste cîteva minute auzi zgomotul înfundat al navei de interceptie. Mai mult din curiozitate, se răsuci spre panoul din spate al cabinei și comută ecranul pe canalul de detecție spațială. Văzu punctul minuscul al navei îndepărtîndu-se de stație în direcția lui Io, dar... nici în zona aceea, nici altundeva pe ecran, nu era semnalat vreun obiect neidentificat. Verifică din nou, intrigat, prin informațiile furnizate de rețeaua de astrobalize, însă nici aici nu fusese detectat obiectul menționat de Iv Karoma.

Îl cuprinse o stare de febrilitate, uitase de spaimă și abia acum își aminti de mersul mecanic al Coordonatorului Principal, de privirea lui fixă, de vocea inumană.

Formă grăbit codul de apel al lui Lars Thorson.

Ora 06: 00? TSA

Își recăpăta luciditatea pe măsură ce naveta se îndepărta de Callysto. Vedea ca prin ceață, sclipirea becurilor de control, oscilația indicatoarelor, semnalele verzi ale ecranului.

Prin hublou se zărea deja o mică sferă alburie. Probabil Io. Privi ecranul de bord. Într-adevăr, înainta cu viteză maximă spre Io. Se mișcă greoi, corpul îi era încă amortit și acționă retrofuzeele. Apucă manșa încercînd să direcționeze naveta printr-un viraj larg, înapoi spre Callysto.

Deodată, observă că nava nu-i mai primește comenzile. Luminile se stinseră una cîte una, indicatoarele cadranelor căzură inerte, ecranul de bord se opaciză. Motoarele încetară să mai funcționeze și cabina se cufundă în întuneric. Încercă înfrigurat să repereze defecțiunile, dar toate eforturile îi erau zadarnice. Astronava înainta fantomatic, în virtutea inerției, prin

vidul înghețat.

O durere pătrunzătoare îi apăruse în piept iradiind spre restul corpului. Callysto era pierdut dacă nu reușea să se întoarcă la bază în cel mai scurt timp. Privi din întâmplare spre hublou și ceea ce văzu acolo îl încremeni.

Pe botul astronavei apăruse o umbră perfect conturată care se lățea continuu înaintînd spre el. O urmărea fascinat și abia cînd totul în jur se întunecă își reveni și se aplecă privind în sus prin hublou.

La cîteva sute de metri deasupra plutea un conglomerat gigantic ale cărui margini abia se zăreau, întunecat, sumbru, fără nici o scînteiere, fără nici o urmă de activitate. Numeroasele accesorii pe care le zărea conturate în masa informă îi confirmară bănuiala: era o navă spațială necunoscută, stranie, imposibil de detectat prin sistemele pămîntenilor. Luneca lent în tăcerea aceea profundă și el o privea cu fața albă, cu inima abia pulsînd.

Brusc, de undeva din străfundurile ei țîșni un con de lumină și totul deveni o ceață difuză, învăluire de raze. Cabina scînteia, contururile se estompau, își văzu combinezonul de zbor cum devine transparent, își privi mîinile, corpul, ce păreau din sticlă lăptoasă, își pierdeau forma, pentru o clipă se iviră contururile oaselor cu o ușoară tentă albastră, dar se dizolvară și ele în strălucirea albă. Un fior înăbușit îl străbătu, apoi totul se sfîrși...

Cînd se trezi, naveta își recăpătase aspectul normal. Mecanismele funcționau perfect, luminile și cadranele bordului indicau valorile obișnuite, combinezonul își recăpătase strălucirea, întins pe corpul său încordat.

Privi imediat prin hublou. Umbra de pe carcasă dispăruse, uriașa navă spațială se volatilizase de parcă totul n-ar fi fost decît o halucinație.

Și totuși ceva nu era în ordine. Avea iarăși presentimentul acela acut, care îi dădea frisoane de gheață.

Scrută din nou, cu atenție, hubloul. Io nu se vedea! Naveta înainta fără țință spre stelele reci. STELELE! De ce îi apăreau atît de nefirești?

Le cercetă crispat și un fior de groază îi străbătu coloana vertebrală.

Calea Lactee nu mai exista. Erau alte constelații...

Ora 07:30 TSA

Pe Callysto, panica izbucnise neașteptat, propagîndu-se cu iuțeala fulgerului.

În sala de comandă și control a calculatorului, un tablou de reglare a circuitelor periferice explodase ucigînd un om și rănind alți patru. Celelalte panouri indicau valori aberante sau încetaseră să mai funcționeze, ecranele terminalelor se opacizaseră, comenzile și orice altă intervenție a operato-

rilor erau refuzate. Alte incidente grave apăruseră imediat după căderea sălii de comandă. Într-un coridor de intervenție de la nivelul șase, doi membri ai serviciului de asistență tehnică fuseseră blocați și asfixiați cu gazele provenite de la un grup de foraj, în zona locuințelor personalului auxiliar, un lift pneumatic se prăbușise ucigînd opt oameni, alte trei victime se înregistrară la explozia unui cilindru de control și mereu, noi incidente erau semnalate în cele mai diverse puncte sporind numărul celor uciși sau răniți. Oamenii alergau înnebuniți, neștiind ce măsuri să ia.

Nimeni nu se mai îndoaia acum de cel ce declanșase teroarea.

Ca un colos trezit din letargie, calculatorul se revoltase începînd să distrugă. Iar singurul om care ar fi putut să-l tempereze sau să-l anihileze, Iv Karoma, se evaporase pur și simplu undeva în apropierea lui Io. Detectoarele cercetaseră în zadar, cu extremă minuție spațiul, rețeaua de astrobalize efectuase inutil toate operațiunile posibile de decelare a navei. Nicăieri nu apăruse nici cel mai mic indiciu referitor la inexplicabila dispariție a Coordonatorului Principal.

Conform regulamentului pentru cazuri speciale, Lars Thorson preluase conducerea bazei. În cabina sa de la Compartimentul de Intervenție, apelul videofonului suna continuu. Lars era copleșit de evenimente. Dădea ordine, încerca să găsească soluții, voia cu orice preț să oprească panica.

Un nou Apel, de maximă urgență. Conectă nervos și pe ecran apăru figura unui gardian de la punctul de detenție.

— Domnule Thorson, Selin Hadad insistă să vă vorbească.

— Acum?! – răbufni nestăpînit. Crezi că am timp de așa ceva?!

— Pretinde că știe unde se află Iv Karoma – îngăimă celălalt.

Gestul de a întrerupe convorbirea i se frînse la mijloc. Ezită cîteva secunde și se hotărî brusc.

— Adu-l imediat aici!

Comută pe canalul următor. Culoarul de acces către casetotecă fusese blocat și santinela de la camera de verificare ucisă. Ordonă unei echipe speciale să încerce decuplarea zonei de la comanda centrală.

Nici nu auzi foșnetul ușii. Abia cînd gardianul îl împinse pe Hadad înăuntru le sesiză mișcările și se ridică de la birou.

— Ia loc, domnule Hadad – îl invită fără a reuși să-și ascundă antipatia. Te ascult, am înțeles că știi unde se află Iv Karoma.

Hadat se așează. Nu părea afectat de tonul celui alt. Pe fața excesiv de palidă îi apăruseră petele roșiatice specifice iradierii.

— Mă supraestimați, domnule Thorson. Vă pot spune doar că Iv Karo-

ma trăiește. Unde, nu știu precis, oricum e la o distanță enormă, probabil dincolo de Calea Lactee. Observă cum ochii celui alt se îngustează bănuitori. Nu, domnule Thorson, degeaba mă suspectați, n-am nici un amestec în dispariția lui Iv.

— Atunci cum a dispărut?

— L-am avertizat că mai există cineva în afara noastră, a pămîntenilor, cineva pentru care Callysto a devenit un pericol. Iv era indezirabil prin controlul pe care îl exercita asupra calculatorului și a fost înlăturat. Un salt instantaneu în hiperspațiu, extrem de simplu pentru ei...

Thorson reveni la fotoliul său din spatele biroului. Fața i se înăsprise.

— Nu era mai simplu să distrugă planetoidul?

— Au vrut să ne dea un avertisment. Într-un fel, Karoma avea dreptate. Callysto n-ar fi reușit să ajungă atît de repede conștient de capacitatea lui, cel puțin nu în faza asta. Ei l-au activat, o activare prematură care să ne ofere șansa de a ne apăra.

Neîncrederea comandorului se accentuă.

— De ce reprezintă calculatorul un asemenea pericol pentru ei?

— Callysto are deja descoperiri care, cu toate măsurile de securitate, ar putea fi sustrate și utilizate cu consecințe greu de imaginat: anularea speciei umane, sau tulburarea gravă a ordinii cosmice. Din acest motiv a fost înlăturat în primul rînd accesul la casetotecă, gîndiți-vă la crima din canalul de aerisire.

— Înțeleg că tot ce se întîmplă aici este urmarea unui act de generozitate între specii. Cam multe victime.

Captivul nu dădu atenție ironiei.

— Domnule Thorson, nu sîntem singuri în univers. Iar faptul că nu au distrus calculatorul, ci doar l-au activat, demonstrează că ne cred capabili de a judeca singuri consecințele. Nu are rost să fim orgolioși. Poate cîndva ne vor contacta direct...

— Cîndva?

— Treapta de evoluție la care se află ne este mult superioară și orice imixtiune a lor ar determina o dezvoltare artificială a civilizației umane. Este tocmai ce vor să evite acum prin Callysto.

— Ajungem din nou la ecologie...

— Da, domnule Thorson, ecologia extinsă la nivel galactic. Sîntem deja la acest nivel și nu-l mai putem ignora, ar fi o dovadă de infantilism al speciei noastre.

Lars îl fixă cu duritate.

— Domnule Hadad, e timpul să dăm cărțile pe față. Știu că ești un **integral** și că ceea ce mi-ai spus nu sînt simple presupuneri. Conform ideilor dumitale, evoluția umanității exclude tehnicizarea?

Captivul nu păru surprins. Un zîmbet abia schițat îi apărură pe față.

— Dimpotrivă, n-am afirmat niciodată așa ceva. Sînt numai împotriva tehnicizării excesive, e o deosebire enormă. Tehnicizarea excesivă a redus dimensiunea noastră umană, ne-a împiedicat să ne dezvoltăm complet, să ne integrăm în armonia universală, este ceea ce voiam să-i explic și lui Iv, dar...

Un nou apel la videofon îi întrerupse. Comandorul privi spre ecran însă nu-l conectă. Se întoarse către captiv și figura îi redeveni gravă.

— Ce voiai să-mi comunici de fapt?

— Callysto nu mai poate fi împiedicat să se autodistrugă. Singura soluție pentru a salva oamenii este evacuarea urgentă a bazei.

Ochii lui Thorson se îngustară tăioși.

— O nouă manevră a organizației dumitale?

Hadad zîmbi obosit, fără să răspundă provocării și Lars înțelese că abia acum urma să afle adevăratul motiv pentru care îi fusese solicitată audiența. Așteptă pînă cînd celălalt se hotărî să-i vorbească.

— Domnule Thorson, poate că Iv Karoma ar reuși să vă convingă.

Își stăpîni cu greu tresărirea.

— Îl poți contacta?

— Dacă mă ajutați, voi încerca să-l readuc pe Callysto.

Suspiciunea îl cuprinse din nou. Captivul își bătea joc de el? sau...

— De ce n-ai făcut-o pînă acum?

— N-am capacitatea necesară. Singura șansa este de a mă conecta la unitatea centrală a lui Callysto.

Thorson țîșni în picioare și primul gînd a fost de a ordona gardianului să ducă imediat prizonierul înapoi la punctul de detenție. Și totuși nu făcu gestul. O intuiție aparte, poate o comandă a subconștientului, îl făceau să nu ignore total propunerea. Ocoli biroul și veni spre Hadad, examinîndu-l cu o privire din care nu se putea citi nimic.

Trepidațiile surde ale unei noi explozii zguduiră încăperea și semnalul de extremă urgență începu să țiuie.

Captivul se ridică sprijinindu-se de spătarul fotoliului pînă își recăpătă siguranța.

— Baza poate fi distrusă dintr-un moment în altul. Hotărîți-vă, domnule Thorson...

În ochii comandorului sclipi o luminiță rece.

— Bine, vom face conexiunea. Mergem chiar acum.

Ora 09:15 TSA

Sala era o uriașă cupolă semisferică, în întregime albă. De jur împrejur, în perete se aflau încastrate sistemele de comandă și control. Operatorii urmăreau încordați indicațiile cadranelor, formulau comenzi pe tastaturi, interveneau din când în când pentru obținerea parametrilor normali. Grupuri imense, de iluminat, scăldau încăperea într-o lumină orbitoare, ca într-o sală de operații.

În centru, pe un postament metalic, fusese amplasată o cușetă cu capacul translucid prin care se vedea perfect corpul relaxat, întins pe spate, al lui Selim Hadad. Avea ochii închiși. Pe frunte și pe tâmpile, zeci de electrozi minusculi erau aplicați cu bandă adezivă. Firele de legătură se integrau în casca metalizată, conectată la rîndul ei cu partea superioară a cușetei.

Alături de postament fusese adus un pat mobil din dotarea serviciului de asistență sanitară.

Profesorul Levin, specialist în biocibernetică și doctorul Forbes, neurochirurg, dirijau operațiunile preliminare. Când totul se definitivă, ordonă asistenților să se depărteze de cușetă și îl anunțară pe Lars, care privea cu atenție prin cochilia transparentă chipul captivului.

— Totul este pregătit, domnule Thorson. Putem începe?

Comandorul tresări. Pentru ultima dată se întreabă dacă are dreptul să ordone un astfel de experiment. Riscul era enorm, de la Hadad se putea aștepta la surprize teribile, mai ales în situația asta, dar alte șanse deocamdată nu existau.

— În ordine. Faceți contactul!

Profesorul se apropie de panoul principal și roti lent, cu degetele tremurătoare, comutatorul. Fața lui Hadad se crispă, un fior scurt îi străbătu corpul, sprîncenele se încruntară ca și cum o durere violentă i-ar fi izbucnit în tâmpile. Treptat însă, începu să se destindă, semn că șocul inițial trecuse.

Lars încremenise cu ochii fixați asupra lui. La șold, degetele i se încordară involuntar pe armă. Deodată simți că îl cuprinde o ușoară amețală. Se uită către cei din jur și îi văzu neliniștiți, chiar speriați. Înțelese că au aceeași senzație. Se gîndi imediat să întrerupă experimentul, chiar ridică mîna pentru a-i face semn profesorului Levin, dar se opri brusc atunci când, mai mult din întîmplare, se uită spre patul mobil.

O formă abia vizibilă începea să prindă contur, se condensa ca o ceață lăptoasă, semitransparentă, brăzdată de nervuri albastre ce sugerau porțiuni ale sistemului osos. Forma se definitiva, aspectul exterior se alcătuia din pete argintii ce se lăteau continuu, se uneau și se completau.

Peste câteva secunde, pe patul special stătea întins pe spate un bărbat în costum spațial. Iv Karoma!

În sală izbucniră exclamații de uimire și ochii oamenilor străluceau.

Coordonatorul Principal își reveni cu greutate și privi în jur derutat, aproape cu teamă. Abia când îl văzu pe Lars – comandorul se apropiase grăbit pentru a-l ajuta să se ridice – înțelese unde se află. Vru să spună ceva, dar nu reuși din cauza zgomotului puternic și a trepidațiilor unui nou șir de explozii.

Oamenii începură să murmure neliniștiți și Karoma intui ce se petrece pe stație. Prevăzuse de fapt evenimentele, se gândise la ele în timpul chinurilor lui exil și îl întreba pe Lars mai mult pentru a-și confirma presupunerile:

— Callysto se revoltă?

— Situația e dezastruoasă... zeci de victime...

Buzele coordonatorului se albiră. Nu se așteptase la asemenea proporții ale catastrofei. Hotărî imediat, fără nici o ezitare:

— Pregătiți evacuarea bazei!

Își aminti de ceva și se răsuci spre cușetă. Dincolo de capacul translucid, figura lui Hadad părea tăiată în piatră.

— El m-a readus pe stație?

Comandorul îi confirmă din cap și Karoma zîmbi fugar, adresându-se profesorului Levin:

— Deconectați-l. Îl vom transporta pe una din navele de salvare...

Ultimele cuvinte i-au fost acoperite de o explozie extrem de violentă undeva în apropiere. Cu greu își menținură echilibrul. Dinspre panoul central auziră strigătul profesorului Levin care se întorsese spre ei cu fața ca de cretă:

— Domnule Karoma, blocul de comandă a căzut! Nu mai putem realiza deconectarea!

Operatorii, speriați, încercară să localizeze defecțiunile. Inutil! Calculatorul refuza orice comandă. Lars, lângă postament, aștepta o altă decizie din partea coordonatorului, dar acesta încă ezita.

În acel moment, din difuzoarele încastrate în perete, izbucni o voce metalică, fără nici o intonație.

„Caliysto a preluat comanda Compartimentului Energetic. Mai pot întârzia dezastrul maxim cincisprezece minute.”

Se uitară instinctiv spre cușetă. Fața lui Hadad era încruntată, pumnii strînși, mușchii încordați. Din cînd în cînd, un fior violent îi scutura trupul.

Karoma nu mai șovăi. Alergă spre sistemul intern de comunicații, sparse geamul protector și declanșa alarma de gradul zero. Sunetul strident, în pulsuri, împînzi modulele bazei, ordonînd evacuarea lor cu extremă urgență.

Oamenii se repeziră spre ieșire. Singur Lars întârzia lîngă postamentul metalic.

— Ce facem, Iv? Dacă îl deconectăm forțat riscăm să-i permitem lui Callysto distrugerea bazei înainte de evacuare.

Karoma se apropie de el înnegurat.

— Nu știu... nici nu-l putem părăsi aici... ar fi o condamnare la moarte...

Thorson cercetă din nou corpul scuturat de frisoane, prins ca într-o pînză de păianjen în rețeaua firelor de legătură de la microelectrozi. Îi veni o idee vagă, dar nu mai reuși să i-o comunice coordonatorului.

Vocea aceea metalică, mult mai slabă acum, izbucni citindu-le parcă gîndurile:

„Am blocat ireversibil cușeta. Salvați-vă.”

Priviră instinctiv spre cușetă. Pentru o fracțiune de secundă, ochii lui Hadad se deschiseră.

Erau strălucitori și calmi...

Ora 10:10 TSA

Împrăștiate într-un evantai gigantic, astronavele se îndepărtau cu viteză maximă de Callysto.

Prin retrohubloul postului de control de pe nava-amiral, Iv Karoma și Lars Thorson urmăreau infernul ce se dezlănțuise în urma lor. Explozii orbitoare pulverizau suprafața planetoidului, fragmente de roci și de construcții erau proiectate în spațiu, jerbe de flăcări izbucneau din adîncuri prin crăpături ce se lăteau mereu.

Iv Karoma era palid. Vorbi în șoaptă, mai mult pentru sine:

— S-a sfîrșit... Callysto, supercreierul, nu mai există... l-au determinat să se sinucidă... în urma cu nici zece ore eram sigur ca am toate atu-urile... acum... Nu pot să cred că totul a fost în zadar.

Lars plecă de la hublou. Nu-i plăceau dezastrele.

— Poate n-a fost în zadar, Iv. Am aflat că nu sîntem singuri în univers și

asta-i ceva extraordinar. Chiar dacă primul contact a fost extrem de dur...

Karoma privea imobil planetoidul în flăcări.

— Am plătit un preț mult prea mare, Lars, inestimabil, zeci de vieți omenești.

— Și totuși cred că a fost un avertisment necesar, Callysto ar fi putut să ne ucidă pe toți. Dacă n-ar fi fost Selim Hadad...

Coordonatorul îl cercetă cu un zîmbet obosit și ușor malițios.

— Din cîte îmi amintesc, aveai o adevărată repulsie față de Selim.

— Oricine poate greși. Îmi pare rău că n-am mai avut cum să recunosc deschis și în fața lui.

Karoma părăsi și el hubloul.

— Într-adevăr, Hadad a fost un om adevărat.

Se așeză într-unul din cele două fotolii ovoidale și își lăsă capul pe spate rezemat de spătar. Închise ochii încercînd să se relaxeze.

— Știi, Lars, – vorbi într-un tîrziu – aș fi vrut, totuși, să aflu varianta optimă...

Nedorit, apelul videofonului sfîșie liniștea. Comandorul se apropie plictisit și-l conectă. Pe ecran apăru figura specialistului în detecție spațială.

— Domnule Thorson – începu fără să-și ascundă surescitarea – cu cîteva minute în urmă a fost semnalată prezența unei astronave gigantice în apropierea lui Io. Detectarea a fost posibilă douăzeci și nouă de secunde, după care obiectul s-a volatilizat pur și simplu. N-a fost o iluzie, avem toate înregistrările, sînt foarte clare. Ce ordonați?

Thorson deconectă febril, fără să-i mai răspundă și se întoarse spre Karoma.

— Ce crezi, Iv? De ce ne-au permis să detectăm tocmai acum? Singura...

Se opri nehotărît, observînd că Iv Karoma nu-i acordă nici cea mai mică atenție. Se ridicase din fotoliu și pe chip i se citea o încordare neobișnuită.

— Simți?, îl întrebă repede.

— Ce anume?

— Încă nu-mi dau seama... a apărut ceva nou... o senzație pe care nu am mai avut-o pînă acum...

Thorson se încruntă bănuitor. De cîte ori coordonatorul avusese astfel de stări, nimic bun nu urmase. Dar suspiciunea îi dispăru după numai cîteva clipe, cînd realizează că Iv Karoma are dreptate, îl invadase și pe el o senzație stranie, plăcută – probabil aceeași cu a Coordonatorului Principal – pe care nu reușea încă s-o identifice. Devenea tot mai intensă și la un moment

dat își dădu seama că era o mireasmă puternică de flori.

— Trandafiri! exclamă surprins, sub influența unei amintiri vechi din timpul ultimei călătorii pe Pământ.

— Exact, Lars. Trandafiri, confirmă Karoma cu un zîmbet ciudat.

Thorson nu înțelegea.

— De la ei? De ce?

Coordonatorul nu răspunse imediat. Abia după o lungă pauză încercă explicația.

— Cred că e primul lor mesaj pentru noi...

— Exagerezi, Iv, cel mult un semnal.

— Nu, Lars, e un mesaj, vorbi cu siguranță Karoma. Chiar un răspuns pe care ni-l oferă în schimbul lui Callysto. Îți amintești ce spunea Hadad? Am exclus dimensiunea umană din proiectele noastre. Cred că e ceea ce vor să ne transmită și ei...

Ultimele cuvinte le rostise cu ochii ațintiți pe hublou. Undeva departe, pe cerul negru, Callysto încă ardea. Însă chipul coordonatorului nu mai exprima deznădejdea.

Poate, doar, o nedefinită tristețe...